

der fra forskellige Sider i den Henseende ere blevne fremførte, vistnok ere noget overdrevne. — Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds mente, at Kontrolrevisoren er bleven stillet i Gabestokken derved, at det udtrykkeligt i en Paragraf af Lovforslaget er sagt, at hans Embede skal falde bort. Det ærede Medlem foreslog, at Paragraffen skulde udgaa; det har jeg ikke noget imod, naar jeg bare er sikker paa, at Kontrolrevisorens Embede gaar med det samme, thi det er jo Mening.

Naar jeg derefter gaar over til den Afdeling af Lovforslaget, som omfatter Lønningerne, er det ikke mange Indvendinger, der ere blevne fremførte mod dette Afsnit. Ogsaa her bygger Forslaget i alt væsentligt paa Kommissionsbetænkningen. Der er dog ved Behandlingen i Folketinget i Fjor sket nogle Ændringer, som alle gaa ud paa at forbedre Funktionærernes Kaar. Det i Aar forelagte Forslag indfører yderligere Forbedringer, hvorved jeg haaber at have imødekommet de mest fremtrædende af de Ønsker, som fra Funktionærernes Side ere bleven rettede til mig. Jeg erkender imidlertid — og det er noget, der ligger lige for — at en fuldstændig Ensartethed i Lønningsvilkårene for de forskellige Etater — Statsbanerne, Postetaten, Telegrafetaten, Toldetaten — vil ikke blive naaet ved de Lønningslove, som nu ere forelagte i Forbindelse med den Lønningslov, som i Foraaret blev vedtagen for Postvæsenets Vedkommende. Nogen Forskel vil der altid blive, men jeg maa paa den anden Side dog gentage, hvad jeg flere Gange har haft Anledning til at lægge Vægt paa, at det er ikke lige at løbe til at foretage en Sammenligning mellem Stillingerne inden for de forskellige Etater. Der er mange Hensyn, som gøre sig gældende, og som medføre, at Lønninger, der paa Papiret se ud til at være de samme, i Virkeligheden ikke ere det — og omvendt. I det store og hele mener jeg, at de Lønsatser, som her foreslaas for Statsbanernes Vedkommende, ville kunne holde Maal med de tilsvarende Lønninger inden for de andre Etater. Men hvis der paa noget Punkt skulde være Ønske om at foretage Ændringer, skal det ikke skorte paa Beredvillighed fra min Side. Jeg gentager dog her, hvad jeg havde Lejlighed til at udtale i Gaar ved Behandlingen af Lovforslaget om Telegrafvæsenets Lønninger, at man bør ikke være blind for, at der er en Grænse for, hvad der i Henseende til forhøjede Løn-

ninger vil være Mulighed for at gennemføre i Rigsdagen. Det var særligt det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling), der fremdrog en Række Punkter, hvor han kunde ønske Lønningsbestemmelserne ændrede. Naar det ærede Medlem i Spidsen for sine Bemærkninger satte den, at det er et forholdsvis ringe Antal af Statsbanernes Embedsmænd, der ville kunne opnaa at faa kongelig Udnævnelse, medens langt flere inden for Postetaten kunne opnaa det, saa kan det være rigtigt nok, men man maa samtidig ikke glemme, at Spørgsmaalet om kongelig Udnævnelse er her uden reel Betydning. Den Virkning, som i gamle Dage fulgte med at faa kongelig Udnævnelse, var den, at man opnaaede Pensionsret, men nu er Pensionsretten bleven ganske uafhængig af kongelig Udnævnelse, og den gaar helt igennem lige ned til de mest underordnede Funktionærer. Den kongelige Udnævnelse bliver under disse Forhold nærmest en Slags Honnørsag; nogen reel Betydning har den i Virkeligheden ikke. Det samme ærede Medlem nævnedes med Hensyn til Lønsatserne, at Overbanemestrene efter hans Opfattelse burde have noget mere. Jeg gør da opmærksom paa, at de allerede efter Lovforslaget faa mere, end de have, Begyndelseslønnen er ganske vist som nu 2,100 Kr., men den nuværende Slutningsløn af 2,730 Kr. vil efter Forslaget stige til 3,000 Kr. I øvrigt er dette et Punkt, paa hvilket jeg kan gaa med til en Ændring, hvis den kan gennemføres, saaledes at en Del af Overbanemestrene rykke op i en højere Lønningsklasse. — Hvad Pensionsretten angaar, har det ærede Medlem Ret i, at der fremdeles er nogen Uoverensstemmelse mellem de her foreslaaede Regler og de Regler, som dels ere foreslaaede, dels allerede vedtagne for Postvæsenet, Telegrafvæsenet og Toldvæsenet. Men fælles for alle disse Regler er dog det, at Pensionsretten for den langt overvejende Del af Funktionærernes Vedkommende først indtræder med det fyldte 35te Aar og først efter 10 Aars Tjeneste. De Afvigelser, som i øvrigt finde Sted med Hensyn til Lønningsafdrag, Enkeforsørgelse og paa andre Punkter ere mindre væsentlige. Hovedprincippet er det samme, saa at Pensioneringen efterhaanden er gennemført for disse Etaters Vedkommende paa en væsentlig ensartet Basis. At det ikke har vist sig muligt helt at komme bort fra de Forhold, som ere historisk overleverede, det maa anføres til